

ΠΟΙΗΣΕΙΣ

ΔΡΟΜΑΝΑΔΕΣ.

ἽΣ ἔνα περβόλι δροσερό, Ἵ ἔνα γλυκὸ περβόλι,
 Πῶχει μοσχιὰς γιὰ τὰ μαλλιά καὶ ρόδα γιὰ τὰ στήθη,
 Συναπατιῶνται μιὰν ἀσπὴ δυὸ τρυφεραῖς μαράδες
 Νὰ μιάσουν ἀφ' τὰ ρόδα του κι' ἀφ' τὰ μυριστικά του.—
 «Καλή σου ἡμέρα» λέγ' ἡ μιὰ, «καλή σου ἡμέρα» ἡ ἄλλη—
 Κ' ἡ μιὰ κόβει τρατάφυλλα, κ' ἡ ἄλλη θερίζει κριθονε...
 —Γιὰ ἴδες γλυκὸ τρατάφυλλο! ὦ ἀπόψε κι' ἀν τὸ δάλης,
 Πῶς θὰ σοῦ πιάνη, Χρῦσω μου, εἰς τὰ λευκά σου στήθη!
 —'Αχ! θάσαι μάνα ἴσως κ' ἐσὺ, θὰ νάχης θυγατέρα;...
 —'ὦ, ναί! κι' ἀπόψε τῆς φορῆ τοῦ γάμου τὸ στεφάνι!
 —Κ' ἐγὼ, καλότυχη, κ' ἐγὼ ἔχω γλυκειὰ μιὰ κόρη
 Καὶ θὰ τὴν στείλω σήμερο Ἵ τὴν ἐκκλησιὰ νυγούλα...
 —'Αλλὰ εὐ κλαῖς καθὼς, Ἵμιλεῖς! σ' ἀκούω π' ἀρσενεράζεις!
 —Πῶς νὰ μὴν κλαίω, ποῦ σήμερο μισεῖει καὶ μ' ἀφνει...
 —Ἵ τὰ ξένα κι' ἀν πορεύεται, ξένο γαμπρὸ κι' ἀν παίρη,
 Μήπως δὲν θὰ τὴν ματαῖδῃς, μὴ δὲν θὰ νάλλῃ πάλι;
 —Πῶς θέλειε νὰ τὴν ματαῖδῶ, πῶς θέλειε νάλλῃ πάλι,
 Ποῦ πάει μὲ ξυλοκρέβατο, κ' ἔχει γαμπρὸ τὸ Χάρο;...

A. ΜΑΡΤΖΟΚΗΣ.

ΚΑΙ ΕΚΑΑΙΟΝ...

Τῆ δεσποικίδι Ε...

Γιὰ πὲς μου, κόρη τὸ ὠμορφιάς καὶ τὴ ζωῆς μου ἀστέρι,
 Θε νὰ μοῦ γράφῃ, ἐκεῖ ποῦ πᾶς, τὸ σπλαχνικό σου χέρι;
 Γιὰ πὲς μου τὴ γλυκειαῖς βραδυαῖς θε νὰ θυμάσαι, φῶς μου,
 Ποῦ λὲς γιὰ μᾶς κ' εἶχαν πλασθῆ ἡ ὠμορφία; τοῦ κόσμου;
 Γιὰ πὲς μου, ἀγγελοκάμωτο τοῦ κόσμου μας λουλουδί,
 Θε νὰ θυμάσαι, ἐκεῖ ποῦ πᾶς, τὸ πρῶτό μου τραγοῦδι;...*

Γιὰ πὲς μου εἰς τὸ διάστημα αὐτὸ τοῦ χωρισμοῦ σου,
 Πῶς θε νὰ σβύσω, ὁ δύστυχος! τὴ φλόγα τοῦ φιλιῦ σου;
 Γιὰ πὲς μου πῶς θὰ ξαναῖδῶ τὴ νύχτα τὸ φεγγάρι,
 Ποῦ λὲς κ' ἐζήλευε κι' αὐτὸ τὴ θεϊκὴ σου χάρι;
 Γιὰ πὲς μου τ' ἄστρα πῶς ἔμπορῶ νὰ ἰδῶ Ἵ τὴ χωρισιά σου,
 Ποῦ ἔνα, ἔνα τὰ ἔσβενε ἡ ἀγγελικὴ ὠμορφιά σου;

Γιὰ πὲς μου πρὶν τοῦ χωρισμοῦ, ὠμέ! ἡ ὦρα σῶση,
 Τ' ἀνθία ἐκεῖ... τ' ἀθῶ σου χεράκι ἔθα μοῦ δώση;!

Αὐτὰ θὰ φέρνω πάντα μου, ἴσα φυλαχτὸ, ἴς τὰ στήθεια,
 Κι' αὐτὰ θὰ κράζω ἴς τῆς ζωῆς τὰ βάσανα βοήθεια·
 Καὶ γιὰ δροσιά τους θάβουε τὰ μαῦρα δάκρυά μου,
 Κ' ἤλιε γιὰ πύρα θὰ δεχθῶν τὴ φλογερὴ ματιά μου.

Μὰ ὦϊμέ! τὰ κύματα ἀφρίζουε... καὶ φεύγεις,
 Φεύγεις, κι' ὁ νοῦς μου θὰ πετᾷ ἴς τὰ μέρη ποῦ θὰ εὐγῆς.
 Φεύγεις, κ' ἡ μαύρη μου καρδιά θὰ γένη ἑομηοκλήσι,
 Καὶ μέσα ὁ νοῦς μου ἐσένανε γιὰ κόνισμα θὰ στήτη,
 Κι' ὀλημερίς κι' ὀλονυχτίς θὰ κάνω τὸ σταυρὸ μου,
 Ὡς ποῦ γιὰ πάντα νὰ σὲ ἰδῶ, ψυχῆ μου, ἴς τὸ πλευρὸ μου.

(22 Ματου 1878.)

ΣΤΥΡΙΑΔΩΝ Ρ. ΤΖΑΝΟΠΗΣ,

ΑΝΔΡΕΑΣ Θ. ΖΑΪΜΗΣ

Παρτοῦ ὁ χάρος θεριστῆς
 Καὶ πάντα δάκρυα ἀφίρει!

Ἐνα βλαστάρι δροσερὸ, ροδοστεφανωμένο,
 Ποῦ ἦταν ἴς ἐμᾶς ἀγνώριστο γιὰτ' ἦταν ἄνθος ξένο,
 Εἶχε τὴ χάρες τ' Ἀπριλιοῦ, τοῦ Μαΐ το' εὐωδίας—
 Εἰς τὸνα χέρ' εἶχε σταυρὸ, κ' εἰς τ' ἄλλο δυὸ καρδίας!..
 Τὸ ζήλευαν οἱ οὐρανοὶ, ὁ ἥλιος, τὸ φεγγάρι!
 Τῶμαθε ὁ χάρος ὁ ἄχαρος κ' ἦλθε νὰ μᾶς τὸ πάρη!
 Μαῦρος βοριάς ἐφύσηξε!.. τοῦ μάρανε τὰ φύλλα!
 Ζήλεια!.. τρομάρα, δυστυχιὰ, ἀπελπισιά, μαυρίλλα!
 Τὸ πλήγωσε καὶ τάρησε!.. ξανοίγει τὸ νησί μας
 Καὶ ἔρχεται στενάζοντας!.. τὸ κάμαμε παιδί μας!

Γιὰτί, γιὰτί, Ἀνδρέα μου, νάρθης ἴστην ἀγκαλιά μας;
 Μὴ σοῦπαν πῶς εἶν' δροσερὰ τὰ μαῦρα δάκρυά μας;
 Μὴ σοῦπαν πῶς ἴς τὸν τόπο μας ὁ χάρος δὲν προβαίνει;
 Ἀλλὰ «καὶ μέσα ἴς ἀγκαλιᾶς ὁ θάνατος πηγαίνει!...»
 Μὴ σοῦπανε ἴς τὴ Ζάκυνθο, ἄμε νὰ ματανθήσης;
 Γιὰτί νάρθης, Ἀνδρέα μου; γιὰτί νὰ μᾶς λυπήθης;
 Γιὰτί ν' ἀνοίξης νέα πληγὴ μεσ' τᾶχαρά μας στήθη;
 Ἀνδρέα μου! μὴ ὁ τόπος μας τὰ κάλλη του σοῦ ἀρνήθη;
 Ἀλλ' ἄχ! τί λέγω ὁ δύστυχος! ψηλά εἶνε ἡ κατοικιά σου!..
 Ἐσ τὸν οὐρανὸ εἶν' ὁ τόπος σου, κ' οἱ ἀγγέλοι συντροφιά σου!
 Ἄμε καὶ ἴπες τοῦ Ἀπλαστοῦ... τὴν τουρκοτουραννιά!...
 Ἐσ τοὺς σκλάβους, ἴπες, τοὺς χριστιανούς νὰ δώσῃ ἐλευθερία!